

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: В. Иванов

Членове: Даниела Врачева
Георги Ушев

при участието на секретаря РОСИЦА СТ. ПЕЙЧЕВА

в присъствието на прокурора И. Б. А.

като разглежда докладваното от Даниела Врачева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000601417 по описа за 2023 година

С присъда №149 от 05.10.2023 г. по НОХД № 4295/2023 г. Софийски градски съд, е признал подсъдимия П. Б. Ш., роден на ***** г. в с. ***, обл. ***, българин, български гражданин, женен, със средно образование, неосъждан, пенсионер, с постоянен адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, вх. *, ет. *, ап. ** и ЕГН:***** за ВИНОВЕН за това, че на 26.05.2022 г. около 12:30 ч. в гр. София при управляване на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Рено“, модел „Еспейс“, с рег. № *****, по ул. Хан Кубрат с посока на движение от ул. 215 към ул. Бели Дунав, нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 16 „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания и към престарелите хора“; чл. 20, ал. 2: „Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, като не бил внимателен и предпазлив към пресичащата на пътното платно отляво надясно спрямо посоката му на движение, пешеходка Д. К. Г., ЕГН:***** (83-годишна), която се придвижвала с бастун, не намалил скоростта си и не спрял, при наличието на опасност на пътното платно – пешеходец, който пресичал пътното платно, въпреки че е имал обективната възможност за това, като реализирал пътнотранспортно произшествие с пресичащата пътното платно на ул. Хан Кубрат отляво надясно спрямо посоката на движение на управляваното от подсъдимия Ш. моторно превозно

средство, пешеходка Д. К. Г., която при ПТрП е получила следната съчетана травма: тъпа травма на главата без счупване на черепа, разкъсно-контузна рана, кръвоизлияния и охлузвания по главата, кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка; закрыта коремна травма, двустранно счупване на таза, счупване на десните напречни израстъци на 4 и 5 поясни прешлени; травма на крайниците – счупване костите на дясната подбедрица, разкъсно-контузни рани по външната повърхност на дясната подбедрица, травматично отслояване на кожа, травматичен шок, гноен бронхит, многоорганна недостатъчност, двустранна поликостоза на бъбреците, вследствие на което Д. К. Г. получила многоорганна недостатъчност и починала на 12.07.2022 г. в гр. София, УМБАЛСМ „Пирогов“, като получената съчетана травма при пътно-транспортното произшествие довела до многоорганна недостатъчност, която е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия смъртен изход, като след деянието е направил всичко възможно, зависещо от него за оказване помощ на пострадалата, поради което и на основание чл. 303, ал. 2 от НПК, вр. чл. 343а, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1-2 от НК, СГС му е определил наказание ПРОБАЦИЯ, включваща следните пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес с явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично за срок от една година“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от една година“.

С присъдата подсъдимият П. Ш. е осъден да заплати направените по делото разноски по сметка на СДВР в размер на 1374,10 лв.

Срещу присъдата на СГС е депозиран протест от Софийска градска прокуратура. Прави се искане за изменение на постановената присъда по НОХД № 4295/2023 г. по описа на СГС, като неправилна в частта, в която е определено наказание на подсъдимия Ш.. Изложени са доводи, че съдът е подхождал твърде снизходително, прилагайки разпоредбата на чл. 55, ал. 3 от НК и не налагайки на основание чл. 343г от НК кумулативното наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство. Прокурорът счита, че когато са нарушени правилата за движение по пътищата и е причинена смърт, следва виновният водач да се лиши от правоуправление, за да се постигнат целите на наказанието по чл. 36 от НК. Предлага на въззивната инстанция да наложи на подсъдимия Ш. наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от една година и шест месеца.

В протеста не се правят искания за събиране на нови доказателства.

В законоустановения срок не са постъпили жалби срещу горепосочената присъда от другите страни в процеса и възражения срещу депозирания протест от СГП.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, представителят на държавното обвинение поддържа протестът и изразява становище, че първоинстанционния съд при определяне на наказанието е постъпил необосновано снизходително като не е наложил и наказание „Лишаване от

правоуправление на МПС“. В този смисъл представителят на прокуратурата настоява въззивната инстанция да измени първоинстанционния съдебен акт като наложи и кумулативно предвиденото от законодателя наказание „Лишаване от правоуправление на МПС“, тъй като по този начин ще бъдат постигнати целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК.

Повереникът- адв. У. на частния обвинител С. П. С. и повереникът- адв. П. на частния обвинител К. П. С. в хода на съдебните прения пред въззивната инстанция изцяло се присъединяват към поддържания от държавното обвинение протест и също правят искане за изменение на първоинстанционната присъда в този смисъл.

В хода на съдебните прения пред въззивната инстанция, защитникът на подс. Ш., адв. К. пледира първоинстанционния съдебен акт да бъде оставен в сила като обоснован и справедлив. Акцентираща, че подс. Ш. освен, че има изрядно процесуално поведение, но и като дългогодишен шофьор на МПС е дисциплиниран, което го характеризира като лице с ниска степен на обществена опасност.

В лична защита подсъдимият П. Ш. се присъединява изцяло към защитника си. При последната си дума посочва, че разбира протеста и ако му бъде наложено наказание „Лишаване от правоуправление на МПС“ от съда ще го приеме.

Апелативен съд – София, проверявайки законосъобразността и правилността на атакуваната присъда, съобразно с приложените по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, както и с оглед становищата на страните намира, че депозирания протест е основателен.

В първата инстанция делото е разгледано по особените правила на глава двадесет и седма от НПК и по-точно в диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК. Съобразно указанията в т. 8.2 от ТР 1-2009-ОСНК, настоящият въззивен състав провери процесуалната дейност на Софийски градски съд, констатирайки, че същата е осъществена при стриктно съблюдаване на относимата нормативна уредба. Първостепенният съд е изпълнил изчерпателно задължението си по чл.372, ал. 1 от НПК, чийто факт се установява от съдържанието на протокол от съдебно заседание, проведено пред СГС на 05.10.2023 г.

Налице е действително и доброволно волеизявление на подсъдимия за цялостно признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и съгласие за тях да не се събират доказателства. При съблюдаване на предпоставките, регламентирани в чл. 372, ал. 4 НПК, съдът е проверил доказателствата от досъдебното производство, направил е изводът, че те подкрепят самопризнанието на подсъдимия, приобщил ги е към материалите по съдебното дело и е обявил, че ще ги ползва при постановяване на присъдата си. По този начин, след като подсъдимият, чрез неговия защитник, доброволно е иницирал провеждане на диференцираната процедура и съдът е удовлетворил волята му, то той се лишава от възможността да оспорва приетите в съответствие с изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт релевантни факти. Съдът, на

свой ред /както първоинстанционният, така и въззивният/ не разполага с процесуална възможност да събира доказателства относно фактите по обвинението /съставомерните факти/ и не може също да приема нови фактически положения относно инкриминираното деяние, различни от установените от прокурора и признати от подсъдимия.

Констатацията за липса на съществени процесуални нарушения, изисква делото да се реши от настоящата инстанция във фактическата рамка на обстоятелствената част на обвинението, която е следната:

Подсъдимият П. Б. Ш. е роден на *****, г. в с. ***, обл. ***, българин, български гражданин, женен, със средно образование, неосъждан, пенсионер, с постоянен адрес: гр. ***, ж. к. „****“, бл. №****, вх. *, ет. *, ап. **.

Към 26.05.2022 г. подс. Ш. е правоспособен водач на моторно превозно средство по смисъла на ЗДвП, като на същия на 09.08.2019 г. е издадено свидетелство за управление на МПС № **** за категории В, М и АМ, валидно до 09.08.2029 г.

На 26.05.2022 г. около 12:30 часа подс. Ш. управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „Рено“, модел „Еспейс“, с рег. № ****, като се движел в гр. София по ул. „Хан Кубрат“ с посока на движение от ул. „215“ към ул. „Бели Дунав“, в дясна пътна лента по посоката му на движение. Пътното платно на ул. „Хан Кубрат“ в района е предназначено за двупосочно движение, като всяка посока на движението се състои от две пътни ленти, разделени от двойна непрекъсната разделителна линия с пътна маркировка тип М2, а всяка от двете пътни ленти за движение в една посока са разделени от единична прекъсната разделителна линия с пътна маркировка тип М3. Пътната настилка по ул. „Хан Кубрат“ в района ПТрП е асфалтова, суха, без неравности и дупки към онзи момент.

На 26.05.2022 г. около 12:30 часа пострадалата Д. Г. предприела пресичане на пътното платно /необозначено за пресичане от пешеходци / на ул. „Хан Кубрат“ от ляво надясно, считано от посока от ул. „215“ към ул. „Бели Дунав“. Пострадалата Г. била на 83 години и се придвижвала с бастун. В този момент при управление на МПС - лек автомобил марка „Рено“, модел „Еспейс“, с рег. № ****, по ул. „Хан Кубрат“ с посока на движение от ул. „215“ към ул. „Бели Дунав“, подс. Ш., ударил с предната част на колата си пешеходката Г., която пресичала пътното платно от ляво надясно спрямо посоката на движение на лекия автомобил. След удара пострадалата Г. паднала на пътното платно. Лица с имената Б. Й. Б. и К. П. се обадили на тел. 112 и съобщили за настъпилото ПТр.П. На местопроизшествието пристигнал екип на спешна медицинска помощ, който екип оказал медицинска помощ на пострадалата и я закарал в УМБАЛСМ „Пирогов“ ЕАД.

В следствие на настъпилото ПТр.П Г. получила следната съчетана травма: тъпа травма на главата без счупване на черепа, разкъсно-контузна рана, кръвоизлияния и охлузвания по главата, кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка; закрыта коремна травма, двустранно счупване на таза, счупване на десните напречни израстъци на 4 и 5 поясни

прешлени; травма на крайниците - счупване в горния край на костите на дясната подбедрица, състояние след външна фиксация, разкъсно-контузни рани по външната повърхност на дясната подбедрица, травматично отслюяване на кожа и подкожие с хематом по вътрешната повърхност на лявата подбедрица; травматичен шок, гноен бронхит, многоорганна недостатъчност, двустранна поликостоза на бъбреците.

След приема на пострадалата в болницата се е наложило провеждане на оперативна намеса. За осигуряване на необходимото количество кръв за извършване на кръвопреливане при операцията лицата Б. Ш., Н. А. и М. А. /близки на подсъдимия/ са дали кръв на 27.05.2022г./ карта за кръводаряване и служебни бележки на стр. 51,52,53 от ДП /.

Независимо от оперативната намеса и проведеното лечение на 12.07.2022 г. пострадалата Д. Г. починала в гр. София, УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“.

Съгласно заключението на изготвената и приета от първоинстанционния съд съдебно-медицинска експертиза причината за смъртта на Г. е многоорганната недостатъчност, която се е развила като усложнение на гореописаната съчетана травма. Вещите лица са категорични, че между установените травматични увреждания и причината за смъртта на Г. съществува пряка и непрекъсната причинно- следствена връзка.

По делото по безспорен начин е установено, че при огледа и аутопсията на трупа на Д. Г. /СМЕ на труп л.57-74 от ДП/ били установени посочените по-горе травматични увреждания:- тъпа травма на главата без счупване на черепа, разкъсно-контузна рана, кръвоизливи и охлузвания по главата, кръвоизлив под меките мозъчни обвивки, контузия на мозъка; закрыта коремна травма, двустранно счупване на таза; счупване на десните напречни израстъци на 4 и 5 поясни прешлени; травма на крайниците - счупване в горния край на костите на дясната подбедрица, състояние след външна фиксация, разкъсно-контузни рани по външната повърхност на дясната подбедрица, травматично отслюяване на кожа и подкожие с хематом по вътрешната повърхност на лявата подбедрица; травматичен шок, гноен бронхит, многоорганна недостатъчност, двустранна поликостоза на бъбреците.

От приетата от първоинстанционния съд, но назначена в хода на досъдебното производство съдебно- комплексна медицинска, видео и автотехническа експертиза /л.78-87 от ДП/, се установява, че между причината за смъртта и процесното ПТр.П съществува пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка. Посочено е мястото на удара, скоростта на автомобила към момента на удара - около 53 км/час, опасната зона за спиране на автомобила за конкретните пътни условия и скорост 53км/ч е 32,5 метра. Вещите лица са изчислили, че отстоянието на предната част на автомобила до мястото на удара, от момента на стъпване на пешеходката от тротоара на пътното платно е 191, 44 м, което отстояние на автомобила е по-голямо от опасната зона за спиране. Поради това е направен изводът, че пешеходката не е навлязла на пътното платно в опасната зона на лекия автомобил и ако

водачът е следил пътната обстановка, е имал техническа възможност да предотврати удара чрез задействане на спирачната система с максимална ефективност. Вещите лица са заключили, че причини за настъпване на произшествието от техническа гледна точка се дължат изцяло на субективните действия или бездействия на водача Ш., който не е забелязал първоначалното навлизане на пешеходката върху пътното платно или ако я е забелязал не е реагирал върху спирачната система с максимална ефективност.

Изложената фактическа обстановка, възпроизведена в обвинителния акт и залегнала в мотивите на първоинстанционния съд се възприема и от въззивната инстанция въз основа на следните доказателства, доказателствени средства и способности за доказване, приобщени по делото - самопризнание на П. Ш. свидетелски показания на свидетелите К. С., С. С., полицейските служители Е. Е., Д. В., писмени доказателства и доказателствени средства - препис извлечение от акт за смърт и удостоверение за наследници на Д. Г.; справка картон на водача, констативен протокол, протокол за оглед на местопроизшествие и прилежащата към него скица; протоколи за доброволно предаване; справка за съдимост, карта за кръводаряване и служебни бележки за кръводаряване, характеристика и медицинска документация на името на подс. Ш., от заключенията на вещите лица по изготвените СМЕ на труп и комплексна медицинска, видео и автотехническа експертиза и веществените доказателства- 2бр. оптични дискове, предадени на разследващите органи с протоколи за доброволно предаване.

Правилни са изводите на първоинстанционния съд за това, че с действията си обв. П. Б. Ш. нарушил следните разпоредби на чл. 116: „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора." и чл. 20, ал. 2: ” ...Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. ” от ЗДвП.

От обективна страна, с необходимата категоричност и безспорност е установено, че на на 26.05.2022 г. около 12:30 часа в гр .София, падсъдимият Ш. при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Рено” , модел „ Еспейс” , с рег. № *****, по ул. „Хан Кубрат” в района на № 69 с посока на движение от ул. „215” към ул. „Бели Дунав”, нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 116: „ Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора.“; чл. 20, ал. 2: ” ...Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, като не бил внимателен и предпазлив към пресичащата пътното платно от ляво надясно спрямо посоката му на движение, пешеходка Д. К. Г. /на 83 г. /която се придвижвала с бастун, не намалил скоростта си и не спрял, при наличието на опасност на пътното

платно - пешеходец, който пресичал пътното платно, въпреки че имал обективната възможност за това, като реализирал пътнотранспортно произшествие с и по непредпазливост причинил смъртта на Г., която при пътнотранспортното произшествие получила описаните по-горе травми и починала на 12.07.2022 г. в гр. София, УМБАЛ СМ „Н. И. Пирогов“, като получената съчетана травма при ПТр.П е довела до многоорганна недостатъчност, които са в пряка причинно- следствена връзка с настъпили смъртен изход.

Правилен е изводът на СГС за това, че действията на подсъдимия с органите на управление на процесното МПС се явяват „управление на МПС“ по смисъла на дефиницията на това понятие. Управлението на процесната кола е било в нарушение на правилата за движение, визирани в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, тъй като подсъдимият Ш. е имал възможност да възприеме пешеходката и да предприеме аварийно спиране на управлявания от него автомобил. В този смисъл поведението му на пътя е в разрез с правилата на цитираната разпоредба, тъй като при възникване на опасност за движението не е направил нужното, за да намали скоростта и в случай на необходимост да спре управляваното от него превозното средство, с което от обективна страна е осъществил състава на престъпление по чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343,б . „в“ от НК.

Както бе посочено по-горе и видно от заключението на приетата от първоинстанционния съд КМВАТЕ се установява, че подсъдимият е имал възможност да наблюдава пътната обстановка и да възприеме пресичащата пешеходка и да съобрази скоростта си и движението на автомобила си с възникналата опасност на пътното платно.

Изводите на СГС относно наличие по делото на доказателства за това, че подс. Ш. непосредствено след настъпване на ПТрП Ш. е направил „всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалата“, изцяло се споделят от въззивната инстанция, тъй като от наличните по делото доказателства се установява, че лицата Б. Ш., Н. А. и М. А. /близки на подсъдимия / са дарили кръв на 27.05.2022г. Подс. Ш. не е дал кръв лично по медицински съображения: същият е освидетелстван с експертно решение №3054/06.12.2018г. и му е признат ТЕЛК с 71% трайно намалена работоспособност вследствие на заболяване „диабет“, видно от приложената по делото медицинска документация.

Правилно в преценката си по чл. 372, ал.4 от НПК, за доказателствена обезпеченост на признатите от подс. Ш. фактически обстоятелства, отразени в констативно-съобразителната част на обвинителния акт, СГС е възприел изводите на вещите лица, обективирани в експертните им заключения по назначените в хода на досъдебното производство експертизи. Обсъдените и ценените от първостепенния съд становища са изготвени от специалисти в съответната научна област и на основата на събрания по делото доказателствен материал. Констатациите, съдържащи се в тях са описани достъпно и ясно, с разяснение относно подходите и методите на анализ и изследване. Обосновано съдът е приел, че не са налице данни по делото, които да внесат съмнение в научната обоснованост, пълнотата и

достоверността на изготвените експертни заключения.

Изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза на труп е способствала за изясняването на причината за смъртта на пострадалата. Видно от експертното заключение е, че при огледа и аутопсията на трупа на Д. Г. са установени травматични увреждания, които са в причинно- следствена връзка със смъртта, които увреждания са получени вследствие на претърпяното ПТрП.

По делото е установена и картината на произшествието след удара, отразена в протокол за оглед, придружен с фотоалбум, обективиращ така извършените процесуално-следствени действия, съобразени с изискванията на НПК. В съставения протокол за оглед подробно са описани откритите находки и следи от произшествието. Обективно са отразени ориентирите и разстоянията, необходими за експертен анализ и изготвяне на авто-техническа експертиза относно механизма на произшествието.

Направеното самопризнание от подс. Ш. се подкрепя и от безпротиворечивите гласни доказателства – показанията на свидетелите К. П. С., С. П. С.- синове на починалата Д. Г., В. К. С.- сестра на Д. Г. и свидетелети Е. Е. и Д. В.- полицейски служители от 09 РПУ-МВР отишли на местопроизшествието, непосредствено след ПТрП, които свидетели с техните си показания установяват съществени, включени в предмета на доказване факти и обстоятелства – относно здравословното състояние на пострадалата, фактическата обстановка след настъпването на ПТр.П. Самопризнанието на подс. Ш. е в синхрон и с изследването на веществените доказателства по делото 2 бр. оптични дискове, иззети от обекти в непосредствена близост до ПТр.П и изследвани в съдебно- видео- технически експетизи, от заключението на които се установява посоката на движение на процесния автомобил и пешеходката, мястото на удара, отстоянието по между им непосредствено преди удара.

При горния синтез на фактическите обстоятелства, за които подсъдимият е направил обосновано самопризнание, въззивният състав счита за правилни изводите на СГС по приложение на материалния закон. Подсъдимият П. Б. Ш. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343,б . „в“ от НК.

Изпълнителното деяние при осъществяването на състава на визираното престъпление се изразява в нарушение на правилата за движение по пътищата, като нормите са бланкетни и препращат към съответните правила, уреждащи движението по пътищата. В конкретния случай правилно първостепенният съд е приел, че подсъдимият е нарушил разпоредбата на чл. 116: „ Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора.“; чл. 20, ал. 2: ” ...Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“ . Допуснатото от подсъдимия нарушение на правилата за движение по ЗДв.П

безспорно е довело и е в пряка причинно-следствена връзка с настъпването на смъртта на Д. Г..

Изцяло се споделят изводите на СГС за субективната страна на деянието, реализирано при непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал.3 НК - небрежност, т.к. подсъдимият не е предвиждал настъпването на обществените последици, но в конкретната обстановка е могъл и е бил длъжен да предвиди възможността за настъпване на вредоносния резултат, като следствие от нарушаване на правилата за движение. От субективна страна, деянието е извършено виновно, при форма на вината непредпазливост, при нейния подвид небрежност. Подс. Ш. не е искал и не е предвиждал настъпването на престъпния резултат, но е могъл и е бил длъжен да го предвиди в конкретна пътна обстановка. Подсъдимият е бил нормативно задължен съгласно чл. 20, ал. 2 и чл.116 от ЗДВП да извърши определени действия при управлението на автомобила, които биха довели до избягване на инцидента, но същият не е успял да реагира съобразно пътната обстановка.

Обсъждайки по-нататък обстоятелствата от значение за индивидуализация на наказанието, въззивният съд намира, че отмеренето от СГС наказание е несправедливо.

Според въззивният състав неправилно и незаконосъобразно СГС не е определил наказанието с оглед разпоредбата на чл. 54, ал. 1 от НК. Необходимо е да се отбележи, че в принципен план, когато подсъдимият е признал фактите по чл. 371, т.2 от НПК, но са установени многобройни или изключителни смекчаващи обстоятелства, съдът разполага с преценка дали да приложи разпоредбата на чл. 55 от НК или тази на чл. 58а, ал.1 от НК, като водещият критерий е коя от двете се явява по-благоприятна за дееца. В случая обаче и видно от доказателствата по делото, а и от мотивите към присъдата на СГС не са били налице нито многобройни, нито изключителни смекчащи обстоятелства, които да обусловят определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК. Практиката на ВКС е категорична, че при липса на такава констатация, приложението на чл. 55 НК е незаконосъобразно, тъй като визираната разпоредба се прилага по изключение в случаите, когато данните, които характеризират престъплението и автора му, показват, че действително е налице по-ниска обществена опасност на деянието и дееца /Решение № 63/1983 год. на II н. о./. В тази връзка необходимо е да се подчертае, че формалното волеизявление по чл. 371, т. 2 НПК, с което подс. Ш. е признал фактите в обвинителния акт, не може да се третира допълнително като смекчаващо обстоятелство при индивидуализацията на санкцията, макар същият да е изразил и искрено съжаление за стореното, доколкото в доказателствената съвкупност не се установяват нито многобройни смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства, нито изключителни такива- ТР № 1 от 6.04.2009 г. по т. д. № 1/2008 г.ОСНК. Благоприятната последица от този вид самопризнание е предопределена от закона с редуциране на наказанието при условията на чл.58а от НК при определяне на наказанието „лишаване от свобода“, поради което самопризнанието не следва да води безусловно до прекомерно снизхождание.

Макар и въззивният състав да е на становище, че справедливо и

законосъобразно наказание спрямо подс. Ш. да е наказание, определено по чл. 54 от НК, т.е. „лишаване от свобода“ около минимума при условията на чл. 66 от НК, то въззивната инстанция няма правомощия да утежни положението на подсъдимия при условие, че липсва въззивен протест и въззивни жалби от частните обвинители в този смисъл, т.е. съответен въззивен протест.

За престъплението по чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343,б . „в“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до четири години и кумулативно наказание лишаване от право по чл. 37, ал.1, т.7 от НК. Както бе посочено по- горе, неправилно според въззивния състав, СГС е определил наказанието на подсъдимия Ш. по реда на чл. 55, ал.3 от НК, но и неправилно и несправедливо не е наложил кумулативно наказание лишаване от право по чл. 37, ал.1, т.7 от НК, а именно „лишаване от правоуправление на МПС“. В този смисъл въззивния протест, изготвен от прокуратурата е основателен и съответен, поради което следва да бъде уважен.

Верни са изводите на първата инстанция, че отговорността на дееца се смекчава от чистото му съдебно минало, положителните характеристични данни за личността му, доказателствата за това, че е дисциплиниран водач на МПС и е имал изрядно процесуално поведение в хода на съдебно-наказателното производство, но според въззивния състав, за да бъдат постигнати целите на наказанието по чл. 36 от НК е необходимо и да му бъде наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година. Въззивният състав при определяне размера на кумулативно предвиденото наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ , а именно за срок от 1/една/ година съобрази, че подс. Ш. видно от приложената по делото справка е бил трикратно санкциониран по административен ред във връзка с допуснати от нарушения по ЗДв.П, но доколкото същите не се отличават с особена тежест и са извършени в значително отдалечен назад във времето период /през 2007 г., 2008 г. и 2021 г./, то с лишаването му от право да управлява МПС за срок от 1/една/ година ще бъдат постигнати целите на закона, визирани в чл.36 от НК.

С оглед гореизложеното първоинстанционната присъда в наказателно-санкционната ѝ част следва да бъде изменена.

С оглед на постановената осъдителна присъда, правилно съдът е присъдил в тежест на подсъдимия Ш. направените по делото разноски в размер на 1 374, 10 лева, постановявайки да бъдат заплатени по сметка на органа, който ги е направил - СДВР- гр. София.

Липсват основания за изменение на съдебния акт в частта, касаеща разпореждането с веществените доказателства по делото.

Водим от горното и на основание чл.338 вр.чл. 334 т.3 от НПК Софийски апелативен съд, десети въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 149 от 05.10.2023 г. по НОХД № 4295/2023 г. Софийски градски съд в наказателно- санкционната ѝ част като вместо това:

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343,б . „в“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, чл. 54 от НК и чл. 343 г от НК вр. чл. 37, ал.1, т.7 от НК на подсъдимия П. Б. Ш. и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1/една/ година.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останала ѝ част.

Решението подлежи на обжалване и протест в 15-дневен срок от съобщаването пред Върховен касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____